

Б. Андреевъ убеждаваше съ всѣка стѣпка, съ всѣка дума на дѣдо Славчо. Внушаваше силно съ разнѣженостѣта си, особено когато му цѣлуваха рѣка Ненко и Райка. Сякашъ изведнажъ отхвърляше отъ сърдцето си голѣмъ камѣкъ. Въ този мигъ се откъсваше и една дълбока въздишка, която преминаваше и въ публиката.

Въ последнитѣ моменти дѣдо Славчо на Андреева бѣ поразително трогателенъ.

Когато благославяше, цѣлъ се разтреперваше. Гласътъ му звѣнтѣше на пресѣчки. Думитѣ бѣха полуизказани, полупреглѣтнати отъ възлненіе. Обхванатъ отъ необикновена радостъ, той цѣлъ потѣваше въ потъ отъ душевно смущение — на очитѣ му заблестяваха сълзи.

Съ какво дълбоко, неописуемо чувство изричаше последната си реплика:

— Ненко, азъ. . . Да знаешъ само какво ми е на сърдцето! . . .

И рухваха неудържими сълзи. Дѣдо Славчо е най-щастливиятъ човѣкъ. Той виждаше въ лицето на Ненка своя покоенъ синъ Младенчо.

Б. Андреевъ създаде „единъ образъ на сцената, ако не повече, еднакво убедителенъ съ образа на дѣдо Славчо въ самата повестъ“ — писа единъ театраленъ критикъ. И това бѣ напълно вѣрно.